

USTAWA
z dnia 18 stycznia 1996 r.
o kulturze fizycznej

Opracowano na podstawie: tj. Dz.U. z 2007 r. Nr 226, poz. 1675, z 2008 r. Nr 195, poz. 1200, z 2009 r. Nr 62, poz. 504.

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1.

1. Kultura fizyczna jest częścią kultury narodowej, chronionej przez prawo. Obywatele, bez względu na wiek, płeć, wyznanie, rasę oraz stopień i rodzaj niepełnosprawności – korzystają z równego prawa do różnych form kultury fizycznej.
2. Ustawa określa zasady działalności w sferze kultury fizycznej, a także zadania organów administracji rządowej i samorządu terytorialnego, klubów sportowych oraz innych podmiotów w zakresie zapewnienia prawidłowej realizacji procesu wychowania fizycznego, uprawiania sportu i rekreacji ruchowej oraz prowadzenia rehabilitacji ruchowej.

Art. 2.

1. Podstawowymi celami kultury fizycznej jest dbałość o prawidłowy rozwój psychofizyczny i zdrowie wszystkich obywateli.
2. Cele, o których mowa w ust. 1, realizowane są w szczególności poprzez:
 - 1) wychowanie fizyczne;
 - 2) sport;
 - 3) rekreację ruchową;
 - 4) rehabilitację ruchową.

Art. 3.

W rozumieniu niniejszej ustawy:

- 1) kulturą fizyczną jest wiedza, wartości, zwyczaje, działania podejmowane dla zapewnienia rozwoju psychofizycznego, wychowania, doskonalenia uzdolnień i sprawności fizycznej człowieka, a także dla zachowania oraz przywracania jego zdrowia;
- 2) wychowanie fizyczne jest procesem kształtującym harmonijny rozwój psychofizyczny dzieci i młodzieży;

- 3) sport jest formą aktywności człowieka, mającą na celu doskonalenie jego sił psychofizycznych, indywidualnie lub zbiorowo, według reguł umownych;
- 4) (uchylony);
- 5) (uchylony);
- 6) zawodnikiem jest osoba uprawiająca określoną dyscyplinę sportu;
- 7) współzawodnictwo sportowe jest indywidualną lub zbiorową rywalizacją osób zmierzających, zwłaszcza w trakcie zawodów sportowych, do pokonania czasu, przestrzeni, przeszkód lub przeciwnika;
- 8) rekreacja ruchowa jest formą aktywności fizycznej, podejmowaną dla wypoczynku i odnowy sił psychofizycznych;
- 9) rehabilitacja ruchowa jest procesem mającym na celu przywrócenie, poprawę lub utrzymanie psychofizycznej sprawności osób czasowo lub trwale niepełnosprawnych za pomocą specjalnych zabiegów i ćwiczeń fizycznych – w oparciu o wiedzę medyczną;
- 10) kadra narodowa osób niepełnosprawnych jest to grupa zawodników zakwalifikowana jako kandydaci do składu reprezentacji kraju w danej dyscyplinie sportu;
- 11) kadra paraolimpijska jest to grupa zawodników objęta programem przygotowań do igrzysk paraolimpijskich, opracowanym przez właściwą organizację krajową zajmującą się sportem osób niepełnosprawnych.

Art. 4.

1. Organy administracji rządowej i jednostki samorządu terytorialnego tworzą warunki prawno-organizacyjne i ekonomiczne dla rozwoju kultury fizycznej.
2. Minister Obrony Narodowej i minister właściwy do spraw wewnętrznych realizują cele kultury fizycznej w jednostkach podległych i nadzorowanych.

Rozdział 2

Struktura organizacyjna kultury fizycznej

Art. 5.

1. (uchylony).
2. (uchylony).
3. (uchylony).
4. Jednostki samorządu terytorialnego realizują zadania w zakresie kultury fizycznej jako zadania własne.

Art. 5a.

Minister Obrony Narodowej i minister właściwy do spraw wewnętrznych, w stosunku do jednostek sobie podległych i przez siebie nadzorowanych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej i sportu określają, w drodze rozporządzenia, zadania z zakresu kultury fizycznej realizowane w tych jednostkach, formy organizacyjne oraz sposoby finansowania, uwzględniając cele kultury fizycznej, a także warunki działania klubów sportowych i związków sportowych w tych jednostkach.

Art. 6.

1. Podstawową jednostką organizacyjną realizującą cele i zadania w zakresie kultury fizycznej jest klub sportowy.
2. Klub sportowy może działać jako osoba prawna utworzona na podstawie odrębnych przepisów albo jako osoba fizyczna będąca przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 i Nr 180, poz. 1280).
3. (uchylony).

Art. 7.

1. Szczególnym rodzajem klubu sportowego jest uczniowski klub sportowy.
2. Uczniowski klub sportowy działa na zasadach przewidzianych w ustawie z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855, z 2003 r. Nr 96, poz. 874, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055 oraz z 2007 r. Nr 112, poz. 766), z wyłączeniem przepisów dotyczących rejestracji.
3. Członkami uczniowskiego klubu sportowego mogą być w szczególności uczniowie, rodzice i nauczyciele.
4. Uczniowskie kluby sportowe podlegają wpisowi do ewidencji, prowadzonej przez starostów właściwych ze względu na siedzibę klubów.
5. Uczniowskie kluby sportowe uzyskują osobowość prawną z chwilą wpisania do ewidencji, o której mowa w ust. 4.

Art. 7a.

1. Przepisy art. 7 ust. 2 i 4 stosuje się również do klubów sportowych działających w formie stowarzyszenia, których statuty nie przewidują prowadzenia działalności gospodarczej.
2. Kluby sportowe wymienione w ust. 1 uzyskują osobowość prawną z chwilą wpisania do ewidencji, o której mowa w art. 7 ust. 4.
3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia ewidencji uczniowskich klubów sportowych i klubów sportowych działających w formie stowarzyszenia, których statuty nie przewidują prowadzenia działalności gospodarczej, uwzględniając rodzaje dokumentów wymaganych przy składaniu wniosku oraz dane podlegające wpisowi do ewidencji.

Art. 8.

1. Kluby sportowe, w liczbie co najmniej 3, oraz zawodnicy niezrzeszeni w klubach sportowych, w liczbie co najmniej 15, mogą zakładać związki klubów sportowych lub zawodników, zwane dalej „związkami sportowymi”.
2. Związek sportowy może działać w formie stowarzyszenia lub związku stowarzyszeń.
3. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do związków sportowych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach.

Art. 9.

Zadania związków sportowych są określone w statutach i regulaminach tych związków.

Art. 10. (uchylony).

Art. 10a. (uchylony).

Art. 11. (uchylony).

Art. 12.

1. W celu zapewnienia udziału reprezentacji polskich sportowców niepełnosprawnych w igrzyskach paraolimpijskich oraz reprezentowania kraju w Międzynarodowym Komitecie Paraolimpijskim może zostać utworzony Polski Komitet Paraolimpijski.
2. Polski Komitet Paraolimpijski jest związkiem stowarzyszeń i innych osób prawnych, których celem statutowym jest organizacja, upowszechnianie oraz działalność na rzecz rozwoju sportu osób niepełnosprawnych.
3. Polski Komitet Paraolimpijski ustala skład reprezentacji kraju na igrzyska paraolimpijskie.

Art. 12a.

1. Opieka medyczna nad zawodnikami zakwalifikowanymi do kadry narodowej osób niepełnosprawnych oraz kadry paraolimpijskiej jest finansowana ze środków budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.
2. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, zakres opieki medycznej nad zawodnikami, o których mowa w ust. 1, uwzględniając specyfikę poszczególnych dyscyplin sportu oraz potrzebę szczególnej ochrony zdrowia.

Art. 12b.

Zawodnicy niepełnosprawni są obowiązani poddawać się badaniom antydopingowym na zasadach i w trybie określonym w przepisach rozdziału 6 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. Nr 155, poz. 1298, z późn. zm.¹⁾).

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 64, poz. 448 i Nr 136, poz. 970 oraz z 2007 r. Nr 34, poz. 206 i Nr 171, poz. 1208.

Art. 12c.

1. Zawodnicy, o których mowa w art. 12a ust. 1, podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu od następstw nieszczęśliwych wypadków wynikłych na skutek uprawiania sportu.
2. Obowiązek ubezpieczenia zawodników, o których mowa w ust. 1, spoczywa na organizacjach przygotowujących zawodników do udziału w międzynarodowym współzawodnictwie sportowym osób niepełnosprawnych.

Art. 13–18. (uchylone).**Art. 18a.**

1. W jednostkach samorządu terytorialnego działają rady sportu powołane przez właściwe organy wykonawcze spośród przedstawicieli organizacji i instytucji realizujących zadania w zakresie kultury fizycznej, z zastrzeżeniem art. 18b.
2. Do zadań rady sportu należy w szczególności opiniowanie:
 - 1) strategii rozwoju gmin, powiatów i województw w zakresie kultury fizycznej;
 - 2) projektu budżetu w części dotyczącej kultury fizycznej;
 - 3) projektów uchwał dotyczących rozwoju kultury fizycznej;
 - 4) programów bazy sportowej na danym terenie;
 - 5) planów imprez sportowych i rekreacyjnych organizowanych przez różne organizacje na danym terenie, dofinansowywanych przez jednostki samorządu terytorialnego.
3. Członkowie rad sportu wykonują swoje funkcje społecznie.

Art. 18b.

Zadania rady sportu na szczeblu wojewódzkim wykonuje wojewódzkie interdyscyplinarne stowarzyszenie będące członkiem Polskiej Federacji Sportu Młodzieżowego.

Art. 18c.

Organ, o którym mowa w art. 18a ust. 1, ustala:

- 1) skład i zasady powoływania członków rady sportu;
- 2) regulamin działania rady sportu.

Art. 18d.

1. Minister Obrony Narodowej może powołać Radę Sportu, jako organ opiniodawczo-doradczy działający przy tym ministrze w sprawach dotyczących organizacji i koordynacji działań w zakresie kultury fizycznej.
2. Minister Obrony Narodowej, powołując Radę, o której mowa w ust. 1, określa, w drodze zarządzenia, jej zadania.
3. Minister Obrony Narodowej powołuje i odwołuje członków Rady, o której mowa w ust. 1, spośród osób reprezentujących:

- 1) urząd obsługujący tego ministra;
- 2) jednostki organizacyjne podległe albo nadzorowane przez tego ministra.
4. Przewodniczącego powołuje i odwołuje Minister Obrony Narodowej spośród członków Rady, o której mowa w ust. 1.
5. Rada, o której mowa w ust. 1, liczy 15 członków.
6. Przewodniczący Rady, o której mowa w ust. 1, może zapraszać na jej posiedzenia osoby niebędące członkami Rady, posiadające wiedzę lub doświadczenie zawodowe z zakresu kultury fizycznej.
7. Rada, o której mowa w ust. 1, działa na podstawie uchwalonego przez siebie regulaminu. Regulamin Rady zatwierdza Minister Obrony Narodowej.
8. Członkom Rady, o której mowa w ust. 1, nie przysługuje wynagrodzenie za udział w pracach i posiedzeniach Rady, a także zwrot kosztów przejazdu i noclegów.
9. Koszty obsługi administracyjno-biurowej Rady, o której mowa w ust. 1, są finansowane z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

Art. 18e.

1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może powołać Radę Sportu, jako organ opiniotawczo-doradczy działający przy tym ministrze w sprawach dotyczących organizacji i koordynacji działań w zakresie kultury fizycznej.
2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, powołując Radę, o której mowa w ust. 1, określa, w drodze zarządzenia, jej zadania.
3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych powołuje i odwołuje członków Rady, o której mowa w ust. 1, spośród osób reprezentujących organy i jednostki organizacyjne podległe i nadzorowane przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz stowarzyszeń realizujących zadania statutowe na rzecz rozwoju kultury fizycznej w tych organach i jednostkach.
4. Do Rady, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 18d ust. 4–9.

Rozdział 3

Wychowanie fizyczne

Art. 19.

1. Przedszkola, szkoły, placówki oświatowo-wychowawcze oraz szkoły wyższe działające w systemie dziennym obowiązane są do prowadzenia zajęć wychowania fizycznego.
2. Obowiązkowy wymiar zajęć wychowania fizycznego dla uczniów klas IV, V i VI szkół podstawowych i gimnazjów wynosi 4 godziny lekcyjne, a dla uczniów szkół ponadgimnazjalnych – 3 godziny lekcyjne, w ciągu tygodnia, z zastrzeżeniem art. 61.
3. Zajęcia, o których mowa w ust. 1, prowadzone są również w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej, ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych oraz Szefowi Obrony Cywilnej Kraju.

4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzorcowy program zajęć dla jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 3, ustalając wykaz jednostek organizacyjnych, które będą realizować plany i programy zajęć wychowania fizycznego.

Art. 20.

1. W celu kształcenia młodzieży o szczególnych uzdolnieniach sportowych oraz odpowiednich warunkach zdrowotnych mogą być tworzone klasy lub szkoły sportowe albo szkoły mistrzostwa sportowego, realizujące programy szkolenia w określonych dyscyplinach sportu.
2. Programy szkolenia, o których mowa w ust. 1, dopuszcza do użytku szkolnego minister właściwy do spraw oświaty i wychowania, po uzyskaniu pozytywnej opinii ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu, na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Rozdział 4

Sport

Art. 21. (uchylony).

Art. 22.

1. Zawodnicy nieposiadający licencji zawodnika mogą otrzymywać stypendium sportowe za wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym lub krajowym finansowane ze środków budżetu jednostki samorządu terytorialnego.
2. Organ jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, określa szczegółowe zasady i tryb przyznawania, wstrzymywania i cofania oraz wysokość stypendiów sportowych, o których mowa w ust. 1, uwzględniając obowiązki zawodnika pobierającego stypendium, skutki ich niewykonywania oraz podstawę i sposób ustalania wysokości stypendium.

Art. 23.

1. Osoby niepełnoletnie mogą być zawodnikami za zgodą swoich przedstawicieli ustawowych.
2. Zasady uprawiania sportu przez osoby niepełnosprawne określają przepisy statutów i regulaminów organizacji krajowych i międzynarodowych zajmujących się sportem osób niepełnosprawnych.
3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania, określi, w drodze rozporządzenia, zasady współzawodnictwa sportowego dzieci i młodzieży, uwzględniając rodzaje zawodów i szczeble rozgrywek oraz warunki uczestnictwa zawodników.

Art. 23a.

1. Członek kadry narodowej osób niepełnosprawnych i kadry paraolimpijskiej może otrzymywać stypendium sportowe, jeżeli uzyska kwalifikacje do igrzysk paraolimpijskich lub zajmie miejsce medalowe we współzawodnictwie międzynarodowym, a także zobowiąże się w formie pisemnej do realizacji programu przygotowań paraolimpijskich albo programu przygotowań do mistrzostw świata lub Europy, opracowanego przez organizację krajową zajmującą się sportem osób niepełnosprawnych, oraz do udziału w tych zawodach.
2. Okres pobierania stypendium sportowego, o którym mowa w ust. 1, zalicza się do okresu zatrudnienia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001, z późn. zm.²⁾) oraz okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Podstawę zaliczenia okresu pobierania stypendium stanowi zaświadczenie wydane przez podmiot wypłacający stypendium.
3. Stypendia sportowe, o których mowa w ust. 1, przyznaje i wstrzymuje oraz pozbawia ich minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu. Stypendia te są finansowane ze środków budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu.
4. Stypendium sportowe, o którym mowa w ust. 1, wstrzymuje się, jeżeli zostało stwierdzone przez organ, o którym mowa w ust. 3, że zawodnik zaniedbuje realizację programu przygotowań, o którym mowa w ust. 1.
5. Członka kadry narodowej osób niepełnosprawnych lub członka kadry paraolimpijskiej pozbawia się stypendium sportowego, jeżeli:
 - 1) zostało stwierdzone przez organ, o którym mowa w ust. 3, że zawodnik nie realizuje programu przygotowań, o którym mowa w ust. 1, lub
 - 2) odmówił udziału w zawodach, o których mowa w ust. 1.
6. Członkini kadry narodowej osób niepełnosprawnych i kadry paraolimpijskiej, która stała się niezdolna do uprawiania sportu wskutek ciąży i urodzenia dziecka, wypłaca się stypendium sportowe w pełnej wysokości przez cały okres ciąży i w wysokości połowy przyznanego stypendium sportowego przez 6 miesięcy po urodzeniu dziecka.
7. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb przyznawania, wstrzymywania i pozbawiania stypendiów sportowych, o których mowa w ust. 1, wysokość stypendiów, czas, na jaki może zostać przyznane stypendium, uwzględniając rodzaje osiągnięć sportowych.

Art. 23b.

1. Reprezentantom Polski na zimowych lub letnich igrzyskach paraolimpijskich, którzy:
 - 1) od 1992 r. zdobyli co najmniej jeden medal paraolimpijski,

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 64, poz. 565, Nr 94, poz. 788 i Nr 164, poz. 1366, z 2006 r. Nr 94, poz. 651, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 144, poz. 1043, Nr 149, poz. 1074, Nr 158, poz. 1121 i Nr 217, poz. 1588 oraz z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 115, poz. 791 i 793, Nr 120, poz. 818, Nr 176, poz. 1243, Nr 180, poz. 1280, Nr 191, poz. 1366 i Nr 192, poz. 1378.

- 2) ukończyli 40 rok życia,
 - 3) nie uczestniczą we współzawodnictwie sportowym,
 - 4) mają obywatelstwo polskie,
 - 5) mają stałe miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej,
 - 6) nie byli karani za przestępstwo popełnione umyślnie
– przysługuje świadczenie pieniężne z budżetu państwa, zwane dalej „świadczeniem”.
- 1a. Świadczenie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje również reprezentantom Polski, którzy:
- 1) zdobyli przed 1992 r. co najmniej jeden medal na zawodach sportowych osób niepełnosprawnych określonych w ust. 1b;
 - 2) spełniają wymagania, o których mowa w ust. 1 pkt 2-6.
- 1b. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, wykaz zawodów sportowych osób niepełnosprawnych odbywających się przed 1992 r., uwzględniając zawody będące odpowiednikiem igrzysk paraolimpijskich.
2. Świadczenie przysługuje także reprezentantom Polski na zimowych lub letnich igrzyskach głuchych, którzy:
- 1) od 2001 r. zdobyli co najmniej jeden medal igrzysk głuchych;
 - 1a) zdobyli przed 2001 r. co najmniej jeden medal na zawodach sportowych osób głuchych określonych w ust. 2a;
 - 2) spełniają wymagania, o których mowa w ust. 1 pkt 2–6.
- 2a. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, wykaz zawodów sportowych osób głuchych odbywających się przed 2001 r., uwzględniając zawody będące odpowiednikiem igrzysk głuchych.
3. Świadczenie przysługujące w danym roku budżetowym ustala się na podstawie kwoty bazowej dla członków korpusu służby cywilnej, której wysokość, ustaloną według odrębnych zasad, określa ustawa budżetowa oraz mnożnika kwoty bazowej w wysokości 1,3255.
4. Świadczenie przyznaje minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu na wniosek osoby zainteresowanej lub z własnej inicjatywy.
5. Osoby zainteresowane dokumentują spełnienie warunków, o których mowa w ust. 1, 1a albo 2.
6. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu wydaje decyzję w sprawie przyznania świadczenia w ciągu miesiąca od dnia złożenia wniosku. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu odmawia przyznania świadczenia w przypadku stwierdzenia, że zainteresowany nie spełnia co najmniej jednego z warunków, o których mowa w ust. 1, 1a albo 2.
7. Świadczenie wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym zostało przyznane.
8. Osoba, która otrzymuje świadczenie, powiadamia ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu o ustaniu co najmniej jednego z warunków wymienionych w ust. 1 pkt 3–6.
9. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu pozbawia świadczenia, począwszy od miesiąca, w którym ustał co najmniej jeden z warunków wymienionych w ust. 1 pkt 3–6.

10. Świadczenie jest wypłacane co miesiąc przez urząd obsługujący ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu.
11. Jeżeli dana osoba jest uprawniona do otrzymania świadczeń, o których mowa w ust. 1, 1a lub 2, art. 38 ust. 1 lub art. 38a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym, przysługuje jej jedno świadczenie wybrane przez tę osobę.

Art. 24–27. (uchylone).

Art. 28.

1. Zawodnikom nieposiadającym licencji zawodnika, którzy osiągnęli wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym lub krajowym, mogą być przyznawane wyróżnienia i nagrody ze środków budżetu państwa i budżetu jednostki samorządu terytorialnego.
2. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, w drodze rozporządzenia, a organ jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, określają rodzaje wyróżnień i wysokości nagród, o których mowa w ust. 1, oraz szczegółowe zasady i tryb ich przyznawania, uwzględniając osiągnięcia sportowe, za które zawodnicy otrzymują wyróżnienia i nagrody.
3. Jednostki samorządu terytorialnego mogą przyznawać wyróżnienia i nagrody trenerom i działaczom zasłużonym w osiąganiu wyników, o których mowa w ust. 1. Przepisy ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 28a. (uchylony).

Rozdział 5

Art. 29–36b. (uchylone).

Rozdział 6

Art. 37–41a. (uchylone).

Rozdział 7

Rekreacja i rehabilitacja ruchowa

Art. 42.

1. Organizowanie działalności w dziedzinie rekreacji ruchowej oraz tworzenie odpowiednich warunków materialno-technicznych dla jej rozwoju jest obowiązkiem organów administracji rządowej, organów jednostek samorządu terytorialnego i klubów sportowych.
2. Zadania w zakresie określonym w ust. 1 realizowane są w szczególności poprzez:
 - 1) popularyzację walorów rekreacji ruchowej;
 - 2) organizowanie zajęć, zawodów i imprez sportowo-rekreacyjnych;

- 3) szkolenie kadry instruktorów i kierowanie ich do prowadzenia zajęć rekreacyjnych;
 - 4) tworzenie, utrzymywanie i udostępnianie bazy sportowo-rekreacyjnej.
3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i warunki prowadzenia działalności w dziedzinie rekreacji ruchowej, uwzględniając kwalifikacje osób prowadzących działalność w tej dziedzinie, ich prawa i obowiązki, oraz podstawowe założenia organizacyjne.

Art. 43.

1. Zajęcia rehabilitacji ruchowej oraz zabiegi fizjoterapeutyczne mogą prowadzić fizjoterapeuci i absolwenci szkół wyższych ze specjalnością rehabilitacja lub gimnastyka lecznicza oraz technicy fizjoterapii.
2. Zajęcia o charakterze profilaktycznym i korektywnym mogą prowadzić absolwenci szkół wyższych lub średnich zawodowych i absolwenci zakładów kształcenia nauczycieli – o kierunku (specjalności) wychowanie fizyczne, jeżeli w trakcie nauki lub po jej ukończeniu nabyli kwalifikacje do prowadzenia tego typu zajęć, oraz absolwenci szkół wyższych lub średnich zawodowych i absolwenci zakładów kształcenia nauczycieli – o kierunku (specjalności) wychowanie przedszkolne lub nauczanie początkowe, po uzyskaniu kwalifikacji w zakresie gimnastyki korekcyjno-kompensacyjnej.
3. Kwalifikacje do prowadzenia zajęć gimnastyki korekcyjno-kompensacyjnej w szkołach określają odrębne przepisy.

Rozdział 8

Kadry kultury fizycznej

Art. 44.

1. Zorganizowane zajęcia w zakresie wychowania fizycznego, sportu i rekreacji ruchowej mogą prowadzić osoby posiadające kwalifikacje zawodowe nauczyciela wychowania fizycznego lub uprawnienia w tym zakresie określone odrębnymi przepisami.
- 1a. Zorganizowane zajęcia w zakresie sportu i rekreacji ruchowej mogą prowadzić także osoby posiadające kwalifikacje instruktora i trenera.
2. Kształcenie osób, o których mowa w ust. 1 i 1a, oraz menedżerów sportu przez jednostki inne niż szkoły wyższe wymaga uzyskania zgody ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu.
- 2a. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu udziela zgody, o której mowa w ust. 2, w przypadku stwierdzenia, że jednostka posiada warunki kadrowe i organizacyjne dla prawidłowego przeprowadzenia kształcenia.
- 2b. Kształcenie instruktorów i trenerów, w danej dyscyplinie sportu, oraz menedżerów sportu odbywa się według programów zatwierdzonych przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu po uzyskaniu opinii właściwego polskiego związku sportowego.
3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, kwalifikacje, stopnie i tytuły zawodowe w dziedzinie kultury fizycz-

nej oraz szczegółowe zasady i tryb ich uzyskiwania, uwzględniając stopnie trenerskie i specjalizacje instruktorskie, warunki uzyskiwania tych stopni i tytułów oraz tytułu menedżera sportu, a także jednostki uprawnione do prowadzenia kursów specjalistycznych i dokumenty stwierdzające posiadane kwalifikacje.

Art. 45.

1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu może przyznać osobom wyróżniającym się szczególną aktywnością i uzyskującym wybitne osiągnięcia w pracy zawodowej w dziedzinie kultury fizycznej odznaczenia, wyróżnienia i nagrody resortowe.
2. Odznaczenia i wyróżnienia mogą być przyznane również osobom wyróżniającym się szczególną aktywnością i uzyskującym wybitne osiągnięcia w działalności społecznej w dziedzinie kultury fizycznej.
3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb przyznawania odznaczeń, wyróżnień i nagród, o których mowa w ust. 1 i 2, uwzględniając rodzaje odznak i wyróżnień, rodzaje i wysokość nagród oraz tryb ich uzyskiwania, a także osiągnięcia, za które mogą być przyznane nagrody.

Art. 46. (uchylony).

Rozdział 9

(uchylony)

Rozdział 10

Zasady bezpieczeństwa w dziedzinie kultury fizycznej

Art. 50.

1. Osoby prawne i fizyczne prowadzące działalność w sferze kultury fizycznej są odpowiedzialne za bezpieczeństwo, porządek i higieniczne warunki podczas imprez sportowych oraz zapewniają bezpieczne i higieniczne warunki uprawiania sportu, rekreacji ruchowej i zajęć rehabilitacyjnych ich uczestnikom.
2. (uchylony).
- 2a. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, warunki sanitarnohigieniczne obiektów sportowych i rekreacyjnych oraz zasady sprawowania nadzoru nad ich przestrzeganiem.
- [3. *Obowiązki organizatora imprezy masowej w zakresie bezpieczeństwa tej imprezy reguluje ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 909 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 663 i 665).*]
- <3. Obowiązki organizatora imprezy masowej w zakresie bezpieczeństwa tej imprezy reguluje ustawa z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. Nr 62, poz. 504).>**

Nowe brzmienie ust. 3 w art. 50 wchodzi w życie z dn. 1.08.2009 r. (Dz.U. z 2009 r. Nr 62, poz. 504).

Art. 51.

1. W założeniach budowlanych oraz modernizacyjnych obiektów sportowych uwzględnia się wymagania bezpieczeństwa i higieny oraz warunki umożliwiające korzystanie z tych obiektów przez osoby niepełnosprawne.
2. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, zasady i tryb opiniowania projektów urządzeń sportowych i sprzętu sportowego pod względem ich zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa i higieny użytkowania oraz korzystania z nich przez osoby niepełnosprawne.

Art. 52.

1. Zawodnikom przysługuje prawo do ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków wynikłych na skutek uprawiania sportu.
2. Obowiązek ubezpieczenia zawodnika spoczywa na klubie lub związku sportowym, którego zawodnik jest członkiem lub reprezentantem.

Art. 53.

1. Uprawianie alpinizmu, z zastrzeżeniem ust. 2, sportów motorowych wymaga posiadania specjalistycznego przygotowania oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa obowiązujących w tych dyscyplinach sportu.
2. Uprawianie alpinizmu jaskiniowego wymaga posiadania odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa.
3. Egzaminy stwierdzające posiadanie odpowiednich kwalifikacji niezbędnych do uprawiania alpinizmu jaskiniowego przeprowadza oraz stosowny dokument wydaje właściwy polski związek sportowy, o którym mowa w art. 7 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym. Za przeprowadzenie egzaminu oraz za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 2, pobiera się opłatę w wysokości określonej w ust. 4; opłata ta stanowi dochód właściwego polskiego związku sportowego.
4. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 3, nie może być wyższa niż:
 - 1) 200 zł – w przypadku egzaminu stwierdzającego posiadanie odpowiednich kwalifikacji;
 - 2) 50 zł – w przypadku wydania dokumentu, o którym mowa w ust. 2.
5. Właściwe polskie związki sportowe prowadzą ewidencję wydanych dokumentów, o których mowa w ust. 2.
6. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, kwalifikacje niezbędne do uprawiania alpinizmu jaskiniowego oraz zasady bezpieczeństwa przy uprawianiu alpinizmu jaskiniowego, uwzględniając rodzaje stopni, wzory dokumentów stwierdzających uzyskanie kwalifikacji oraz wynikające z nich uprawnienia.

Art. 53a.

1. Prowadzenie statków przeznaczonych do uprawiania sportu lub rekreacji, zwane dalej „uprawianiem żeglarstwa”, wymaga:
 - 1) posiadania odpowiedniej wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa oraz
 - 2) przestrzegania zasad bezpieczeństwa.

2. Przepis ust. 1 dotyczy statków przeznaczonych do uprawiania sportu lub rekreacji:
 - 1) o napędzie żaglowym (jachtów żaglowych), które mogą być wyposażone w pomocniczy napęd mechaniczny;
 - 2) o napędzie mechanicznym (jachtów motorowych), w tym także skuterów wodnych, łodzi pneumatycznych i poduszkowców;
 - 3) o napędzie innym niż żaglowy lub mechaniczny.
3. Uprawianie żeglarstwa na jachtach:
 - 1) żaglowych o długości kadłuba powyżej 7,5 m lub
 - 2) motorowych o mocy silnika powyżej 10 kW– wymaga posiadania stosownego dokumentu wydanego przez właściwy polski związek sportowy.
4. Osoba, która uzyskała uprawnienia do uprawiania żeglarstwa w innym państwie, może uprawiać żeglarstwo na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie posiadanych uprawnień potwierdzonych stosownym dokumentem.
5. Dokument, o którym mowa w ust. 3, określający uprawnienia do prowadzenia określonej wielkości jachtów żaglowych albo motorowych na określonych wodach wydaje właściwy polski związek sportowy osobom posiadającym odpowiednią wiedzę i umiejętności z zakresu żeglarstwa oraz spełniającym inne wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 11.
6. Jeżeli do uzyskania dokumentu, o którym mowa w ust. 3, niezbędne jest zdanie egzaminu potwierdzającego posiadanie odpowiedniej wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa, egzamin ten przeprowadza właściwy polski związek sportowy.
7. Za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 6, oraz za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 3, pobiera się opłatę; opłata ta stanowi dochód właściwego polskiego związku sportowego.
8. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 7, nie może być wyższa niż:
 - 1) 500 zł – za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 6,
 - 2) 50 zł – za wydanie dokumentu, o którym mowa w ust. 3– przy czym opłaty dla uczniów i studentów w wieku do 26 lat podlegają obniżeniu o 50%.
9. Właściwe polskie związki sportowe prowadzą ewidencję wydanych dokumentów, o których mowa w ust. 3, oraz gromadzą dokumentację będącą podstawą do wydania tych dokumentów.
10. Szkolenia w zakresie uprawiania żeglarstwa prowadzą instruktorzy organizacji żeglarskich według systemu szkolenia danej organizacji, zatwierdzonego przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu. System szkolenia powinien uwzględniać zakres wiedzy i umiejętności niezbędnych do uzyskania uprawnień określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 11.
11. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) zasady bezpieczeństwa przy uprawianiu żeglarstwa,
 - 2) wymagania niezbędne do uzyskania dokumentów potwierdzających posiadanie uprawnień, w szczególności dotyczące wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa, oraz odpowiadający im zakres uprawnień do prowadzenia jachtów żaglowych albo motorowych,

- 3) sposób i tryb przeprowadzenia egzaminu, o którym mowa w ust. 6,
- 4) wzory dokumentów potwierdzających posiadanie uprawnień – biorąc pod uwagę bezpieczeństwo żeglugi;
- 5) wysokość opłat za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 6, oraz za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 3, biorąc pod uwagę zakres uprawnień uzyskiwanych po zdaniu egzaminu, koszty poniesione przez właściwy polski związek sportowy oraz przepisy ust. 8.

Art. 53b.

1. Uprawianie sportów o charakterze strzeleckim wymaga posiadania odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa obowiązujących w tej dziedzinie sportu.
2. Egzaminy stwierdzające posiadanie odpowiednich kwalifikacji niezbędnych do uprawiania sportów o charakterze strzeleckim przeprowadza oraz stosowny dokument wydaje właściwy polski związek sportowy. Za przeprowadzenie egzaminu pobiera się opłatę w wysokości 400 zł; opłata ta stanowi dochód właściwego polskiego związku sportowego.
3. Posiadanie dokumentu, o którym mowa w ust. 2, stanowi potwierdzenie kwalifikacji sportowych, jakie powinna spełniać osoba ubiegająca się o wydanie pozwolenia na broń do celów sportowych na podstawie przepisów o broni i amunicji.

Art. 53c.

1. Uprawianie płetwonurkowania wymaga posiadania odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa.
2. Dokumenty potwierdzające uzyskane kwalifikacje wydają krajowe i zagraniczne szkoleniowe organizacje nurkowe. Instruktorzy tych organizacji przeprowadzają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej szkolenia według systemu szkolenia danej organizacji, zatwierdzonego przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu. System szkolenia powinien uwzględniać stopnie wyszkolenia określone w odpowiednich Polskich Normach dotyczących płetwonurkowania.
3. Osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje do uprawiania płetwonurkowania potwierdzone dokumentem wydanym poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej mogą uprawiać płetwonurkowanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie posiadanych kwalifikacji.
4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, zasady bezpieczeństwa przy uprawianiu płetwonurkowania, biorąc pod uwagę odpowiednie Polskie Normy dotyczące płetwonurkowania.

Art. 54.

1. Zapewnienie bezpieczeństwa osób przebywających w górach należy do organów administracji rządowej i organów jednostek samorządu terytorialnego, dyrekcji parków narodowych, a także do osób prawnych i fizycznych prowadzących w górach działalność w zakresie kultury fizycznej.

2. Zapewnienie bezpieczeństwa osób pływających, kąpiących się w miejscach wyznaczonych oraz uprawiających sporty wodne należy do osób prawnych i fizycznych prowadzących nad wodą działalność w tym zakresie oraz do organów administracji rządowej i właściwych terytorialnie gmin.
3. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, warunki bezpieczeństwa osób przebywających w górach, pływających, kąpiących się i uprawiających sporty wodne, a także obowiązki osób prawnych i fizycznych, o których mowa w ust. 1 i 2.

Art. 55.

1. Organizowanie pomocy oraz ratowanie osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia w górach, należy w szczególności do Górskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego oraz Tatrzańskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego – specjalistycznych stowarzyszeń o zasięgu ogólnokrajowym – w zakresie określonym w statutach tych organizacji.
2. Organizowanie pomocy oraz ratowanie osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia na wodach, należy w szczególności do Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego – specjalistycznego stowarzyszenia o zasięgu ogólnokrajowym – w zakresie określonym w statucie tej organizacji.
3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres obowiązków i uprawnień specjalistycznych organizacji ratowniczych, warunki ich wykonywania przez inne organizacje ratownicze, a także rodzaj i wysokość świadczeń przysługujących ratownikom górskim i wodnym w związku z udziałem w akcji ratowniczej. Rozporządzenie powinno określać zadania w zakresie organizowania pomocy oraz ratowania osób podejmowane przez poszczególne organizacje ratownicze, a także przewidywać świadczenia finansowe i rzeczowe, z uwzględnieniem czasu trwania i stopnia niebezpieczeństwa wyprawy ratunkowej.

Art. 56.

Organizacje, o których mowa w art. 55, współdziałają w realizacji swoich zadań z organami administracji rządowej i organami jednostek samorządu terytorialnego oraz osobami prawnymi i fizycznymi prowadzącymi działalność w zakresie kultury fizycznej i turystyki.

Rozdział 11

Przepisy karne

Art. 57.

1. Kto narusza przepisy dotyczące bezpieczeństwa w dziedzinie kultury fizycznej, podlega karze grzywny.
2. Orzekanie w sprawach określonych w ust. 1 następuje na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 12

Zmiany w przepisach obowiązujących. Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 58–60. (pominięte).³⁾

Art. 61.

1. Obowiązkowy wymiar zajęć wychowania fizycznego określony w art. 19 ust. 2 stosuje się:
 - 1) dla uczniów klas IV szkół podstawowych – od dnia 1 września 2003 r.;
 - 2) dla uczniów klas V i VI szkół podstawowych – od dnia 1 września 2004 r.;
 - 3) dla uczniów gimnazjów – od dnia 1 września 2005 r.
2. (uchylony).
3. Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej i sportu, określi, w drodze rozporządzenia, dopuszczalne formy realizacji 4 godziny obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego, mając w szczególności na względzie potrzeby zdrowotne uczniów, specyfikę ich zainteresowań sportowych, warunki realizacji zajęć wychowania fizycznego oraz tradycje sportowe danego środowiska lub szkoły.

Art. 62.

1. Stowarzyszenia kultury fizycznej i ich związki działające w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy stają się stowarzyszeniami kultury fizycznej i ich związkami w rozumieniu tej ustawy.
2. Stowarzyszenia i związki, o których mowa w ust. 1, dostosują swoje przepisy do wymogów ustawy nie później niż w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.
3. Kluby sportowe działające na podstawie dotychczasowych przepisów dostosują swoje przepisy i formy organizacyjne do wymogów ustawy nie później niż w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.
4. (uchylony).

Art. 63. (pominięty).⁴⁾

Art. 64. (pominięty).⁵⁾

Art. 65.

1. Traci moc ustawa z dnia 3 lipca 1984 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. Nr 34, poz. 181, z 1988 r. Nr 19, poz. 132 i Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 6, poz. 33, Nr 34, poz. 181 i Nr 35, poz. 192 oraz z 1990 r. Nr 34, poz. 198 i Nr 89, poz. 517).

³⁾ Zamieszczone w obwieszczeniu.

⁴⁾ Zamieszczony w obwieszczeniu.

⁵⁾ Zamieszczony w obwieszczeniu.

2. (pominięty).⁶⁾

Art. 66.

Traci moc ustawa z dnia 9 kwietnia 1968 r. o zezwoleniach na publiczną działalność artystyczną, rozrywkową i sportową (Dz. U. Nr 12, poz. 64 oraz z 1991 r. Nr 114, poz. 493).

Art. 67.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów art. 59 i 60, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1996 r. i mają zastosowanie do dochodów uzyskiwanych od tego dnia.

⁶⁾ Zamieszczony w obwieszczeniu.